

Denson Dianna
Sellőlélek

1. fejezet

Apám szerint az emberek három csoportra oszthatók: az élőkre, a holtakra, és azokra, akik a tengereket járják. Timörös szigetén a harmadik csoport ~~hoznak~~ közel tíz éve nem ~~tartoztotteja~~ senki.

Nem mer ~~reszkedikgy~~ a nyílt vízre az, ~~akinek~~ kedves az élete. Mert olyankor egyszerre szélvihar támad, óriás hullámok roppantják össze a hajó ~~ikat~~, és szédítő örvények rántja ~~ák~~ a roncsokat a mélybe.

Hatalmas örületségre készültünk a húgommal, de hiába próbáltam lebeszélni ~~a húgomat~~, amilyen önfejű, képes lett volna egymaga nekivágni. Mert megígérte anyának. ~~De e~~Egyetlen ígéret sem ér annyit, hogy odavesszünk. Még ~~akkor sem, ha az ígéretet anyáknak tette az~~ anyánk halálos ágyánál tett sem.

Önkéntelenül ökölbe szorult a kezem, mégis, nem haragudhattam egy halottra. Bizonyára a betegség mondatta vele: az az utolsó kívánsága, hogy apánk mellett nyugodjon. A hullámsírban.

– Gyerünk már, bátyus!

Eudora a fedélzeten állt, magához ölelte a hamvakkal teli márványurnát, fehér khit önjába és rézszín hajába bele-belekapott a szél. Rég kicsomóztam a rögzítőkötetet, ~~mégsem akaródzott elindulni~~már csak az időt próbáltam húzni. Hol vannak már a katonák? Nagyon úgy tűnt, hogy hiába próbálem húzni az időt, senki sem fogja utunkat állni. Évek óta nem próbált távozni a szigetről senki, érhető és egyben bosszantó, hogy lankadt a figyelmük. Holott egy-két nap a tömlőcben sokkalta vonzóbb lenne a vízbefúlásnál.

A pirkadó nap sugarai vérvörösre festették a folyót, és távolabb a tengert, a tiszta, sós illatba pár pillanatra émelyítő dögszag keveredett, felfordult tőle a gyomrom. Visszatartottam a levegőt, míg a kellemetlen érzés csillapodott.

Hogy aztán egy másik, még kellemetlenebb érzés vegye át a helyét, ahogy tekintetem végigpásztázott a túlságosan csendes kikötőn. Egyetlen árnyék sem rezdült, akárha Eudorán és rajtam kívül nem lenne más élő a világon. ~~Hol vannak már a katonák? Nagyon úgy tűnt, hogy hiába próbálem húzni az időt, senki sem fogja utunkat állni. Holott egy-két nap a tömlőcben sokkalta vonzóbb lenne a vízbefúlásnál.~~

[KZs1] megjegyzést írt: ez alapján azt feltételezheti az olvasó, hogy az apa még életben van hoztam egy javaslatot, amivel átkerül múlt időbe, nem lesz meglepetés a hullámsír említése – de bármi más is működhet 😊

[KZs2] megjegyzést írt: hangzatos első mondat, de ez mit jelent?

[KZs3] megjegyzést írt: milyen nyelv betűkészletéből lesznek itt a nevek? azért kérdezem csak, mert ez a betű általában a hosszú ó-t jelzi, viszont van egy másik hosszú ó is a szóban

[KZs4] megjegyzést írt: gyors a váltás, hiányzik nekem innen egy átvezetés: mi a véleménye erről a narrátornak? mit gondol, mit érez? látott már ilyet?

[KZs5] megjegyzést írt: ehhez a gyerekeknek miért kell vízre szállni? nem elég vízre engedni és hagyni, hogy az örvény majd lerántsa?

[KZs6] megjegyzést írt: testvérek ritkán szólitják így egymást, de azt jól látod, hogy mostanra már ki kell derülnie a narrátor nemének

[KZs7] megjegyzést írt: ezt azért hoztam fel ide, mert elsőre a mégsem akaródzott nem arra utalt, hogy szándékosan húzza az időt, mint az lentebb kiderült

[KZs8] megjegyzést írt: lentebbről hoztam

[KZs9] megjegyzést írt: ügyes atmoszférateremtő elem

[KZs10] megjegyzést írt: ezt viszont már túlzónak érzem

– Lex! Gyere!

Húgom sürgetésére a halászhajó fedélzetére ugrottam. Ennyi maradt apánk után; ő maga tíz éve eltűnt a háromágú szigonyával együtt, amit a tengeristentől kapott. Állítólag. Kilencévesen még hittem a mesékben.

~~Nem az istenek létében vagy a hatalmukban kételkedtem, balgaság lett volna.~~ De ha Néereusz csakugyan megajándékozta apámat, miért hagyta később a tengerbe veszni? Vagy talán pont ez az ostoba hazugsága dühítette fel a szigonyról – olyannyira, hogy azóta senki enged minket a vizein hajózni, és oltára sem fogadja el többé az áldozatot.

Ki tudja? Az istenek szeszélyesek. És veszélyesek. Egy halandónak nem ajánlatos velük szembeszállni.

Én senki sem szándékoztam ilyesmit tenni. ~~Arra számítottam, hogy a kikötőőrök megakadályozza elindulásunkat. De a katonáknak továbbra sem volt se hírük se hamvuk. Sajnos. Igaz, évek óta nem próbált távozni a szigetről senki, érhető és egyben bosszantó, hogy lankadt a figyelmük.~~ Így viszont egy jóval kockázatosabb ötletet kényszerültem megvalósítani.

A torkolaton túli fordítóáramlat egyenesen a palota kikötőjébe visz. Útközben Eudora szétszórhatja a hamvakat, és nem távolodunk el annyira a parttól, hogy magunkra vonjuk az istenség haragját. A palotai kikötőőröknek majd azt mondom, mostantól ott akarom tárolni a hajót, ami Adrastos király pártfogoltjaként jogomban áll. Bolond lennék tömlőcbe csukatni magunkat, minekutána a dolog okafogyottá válik.

Jobban belegondolva, nem is baj, hogy így alakult, a húgom megnyugszik, ha teljesíti anyánk végakarátát. Máskülönbén úgysem adná fel. Tizenkét éves kora ellenére meglepően határozott, céltudatos és makacs. Nagyon makacs.

Időközben letelepedett az orrfelépítményen, és lábát lógáza meredt maga elé, hullámos, rézvörös haján megcsillant a felkelő nap fénye. Elszorult a mellkasom. Én inkább megkönnyebbültem, hogy hosszú betegséget követően anyánk nem szenved már; őt szemmel láthatóan megviselte. Szerettem volna újra látni a mosolyát, hallani a nevetését. És ha a hamvak szétszórása közelebb visz ehhez, ám legyen.

Megmarkoltam az alkarvastagságú evezőt, engedelmesen simult a tenyerembe. A folyó fésodrába irányítottam a hajót, és felvontam a tatvitorlát, hogy a tenger felől fújó szél fékezze a haladásunk. Aztán az fűárbochoz léptem, és nekitámaszkodtam a hátamat. Elképzelhető, hogy a fővitorlára is szükség lesz.

Tervem a pontos időzítésen múltott. Ha túl gyorsan megyünk, könnyen elvéthetem az áramlatot, és menthetetlenül kisodródunk a nyílt tengerre. Onnantól kezdve pedig – és akkor a

[KZs11] megjegyzést írt: milyen állapotban van ez a hajó? használták a folyón lévő halászhajó az elmúlt tíz évben, karban van tartva?

[KZs12] megjegyzést írt: ügyes világépítési elem, szépen van behozva (és az is, hogy Néereusz gyűlöli a hazugságot)

[KZs13] megjegyzést írt: a kikötő ezek szerint nem a tengerparton van, hanem a sziget belsejében?

[KZs14] megjegyzést írt: ide a húzással együtt szükséges lenne egy átvézető mondat, akár egy olyan, amivel visszakapcsol arra, hogy a húga nélküle is nekiindulna

[KZs15] megjegyzést írt: komplikált megfogalmazás

[KZs16] megjegyzést írt: egészen eddig nem látszanak a karakterek a jelenetben, kevés a leírás. nem kell hosszú sorokat írni erről, csak annyit, hogy az olvasó el tudja képzelni, hogy hol vannak a térben, és mit csinálnak

[KZs17] megjegyzést írt: ez mire reakció? lát valamit a húga arcán vagy tartásában? észébe jut valami róla?

[KZs18] megjegyzést írt: ezt érdemes lenne megmutatni korábban az olvasónak, hogy miben mutatkozik meg

[KZs19] megjegyzést írt: a hajó méreteiről szükségesnek lenne egy rövidebb leírást hozni, hogy tudja az olvasó, mit kell elképzelnie

[KZs20] megjegyzést írt: sok volt a fő, ezért szedegtettem

sorsunk megpecsételődik, ez idáig még senki sem élte Nem élénk túl a tengerek istenének könyörtelen dühét.

Visszanéztem Néereusz templomára: a fenséges épület a sziget legmagasabb hegyén áll, ahonnan ered a folyó. A hegy déli lankáin mézédesszőlőt termesztenek, hersegő füvű legelőin kecskét legeltetnek a pásztorok.

Bámészkodásomból húgom halk hangja zökkentett ki:

– Elveszed?

Először azt hittem, az urnára céloz. Már-már nyúltam érte, ő azonban továbbra is szorosan ölelte, mintha az élete múlna rajta.

– Leithyiát – tette hozzá magyarázatként.

– Igen. Ő majd megtanít téged a... a női dolgokra... amikre én nem tudlak.

– Melaina hercegnő mellett mindent megtanulok, emiatt nem kell megnősülnöd.

– Egyébként is épp itt az ideje. – Sok kedvem ugyan nem volt hozzá, de logikus lépésnek tűnt feleségül venni a sziget egyik gyógyítójának lányát. – Azt hittem, kedveled.

– Kedvelem. Ezért nem akarom, hogy elvedd.

– Nem értelek.

– Jaj, bátyus, néha olyan fafejű tudsz lenni! Nem szeretted őt, csak boldogtalanná tennéd.

Ugye nem adtad oda neki a jegyajándékot?

A jegyajándék. A királyi ékszerész szerint is igazán különleges darab. Sőt, már önmagában az különleges is, ahogy hozzájutottam: egy hal gyomrában bukkantam rá közel két évvel ezelőtt. Amikor anyának megmutattam anyának, azt mondta, olyasvalakinek adjam majd, aki különleges fontos helyet foglal el a szívemben. Valakinek, akit annyira megszeretek annyira, hogy össze akarjam kötni vele az életem.

Már akkor is úgy gondoltam, hogy a-lehetetlent kéri tőlem.

– Alexandros! Odaadtad neki?

Megráztam a fejem. A pikkelymintás, halfarokban végződő, ametisztő-berakásos, súlyos arany felkarperec továbbra is a ruhás ládám mélyén pihent, arra várva, hogy az ékszerész elkészítse a hozzá illő gyűrűt, fülbevalót és nyakláncot. Igaz, még meg sem bíztam a feladattal. És magát a karperecet is összébb kellene venni, most túl nagy lenne Leithyia vékony karjára.

– Jó – nyugtázta húgom egy alig észrevehető bólintással. – Nem muszáj rám hallgatnod, csak... ne hamarkodd el.

– Emiatt nem kell aggódnod.

Ennél jobban nem is halogathattam volna, holott az eszemmel tudtam, hogy nem létezik ideálisabb jobb választás. Mindenkit ismertem a szigetünkön, és egyetlen nő sem mozdított meg

[KZs21] megjegyzést írt: arról beszél ebben a részben a fiú, hogy nagyon ügyesnek és pontosnak és gyorsnak kell lennie, különben meghalhatnak – viszont nem jelenik meg feszültség a jelenetben, nem jön át az érzés

[KZs22] megjegyzést írt: BL történet lesz? ha nem, akkor a lenti egyetlen nő sem mozdított meg benne semmit mondatnál meg kell erősíteni, hogy a szigeten lévőek közül

[KZs23] megjegyzést írt: ezt nem értem – van külső nyomás, aminek ellenfele, vagy ez egy belső probléma?

bennem semmit. Leithyáról viszont anya betegsége során kiderült, hogy kedves, gondoskodó, és ami a legfontosabb, halk szavú teremtes. Nem feesege össze vissza, mint az emberek általában, remélhetőleg nem fog megzavarni munka közben.

– Látod, bátyus? Neked sem kellett volna aggódnod. – Eudora tengerzöld szemében diadalmas mosoly villant, váratlan izgatottsága éles ellentétben állt az elmúlt napok búskomorságával. – Senki nem akadályozta meg, hogy kijussunk a tengerre.

– Valóban. – A gyomromba gyanakvás mart, meglódult a szívverésem. – Remélem, eszedbe sem jutott megvesztegetni a kikötőőröket!

– Megvesztegetni? Minek? – kérdezett vissza, mintha az ötlet értelmetlen, mi több túl merész lenne; és az is volt. Nem egy-két nap tömlőc járt volna érte, hanem valami sokkalta rosszabb. – Melaina elintézte egy hordó fűszeres borral meg pár kedves szóval.

– Tehát a hercegnő fizette le őket. Máris jobb. – Bosszankodva felvontam a fővitorlát, hogy még inkább lelassuljunk, majd újfent megmarkoltam az evezőt. Közeledtünk a torkolathoz. A part menti házak elmaradoztak mögöttünk, helyüket keménylombú erdő vette át, madarak rikoztak a sűrű ágak között.

– Lex, kérlek! Kérlek, ne forduljunk vissza! Sajnálom, én csak... – Elcsuklott a hangja. – Én csak...

– Nem fordulunk vissza – mormogtam. – Belekormányozom a hajót egy áramlatba, ami átvisz a másik kikötőbe. Végigmegyünk a part mentén.

– De...

– Vagy akár vissza is fordulhatunk. És nem hagyhatod el a palotát, amíg el nem felejtetted ezt az örültséget.

– Rendben – sóhajtott. – Jó lesz a part mentén. – Szavaival ellentétben látszott rajta, hogy nehezen törődik bele, de amikor rákérdeztem, hogy van-e további hozzáfűzni valója, csak megrázta, majd lehorgasztotta a fejét.

Ahogy haladtunk előre, és hallgattam a víz loccsanását, engem is megkísértett a gondolat, hogy mi lenne, ha mégis másfelé vennénk az irányt. Ha megpróbálnánk távozni a szigetről, amikor ilyen finoman fodrozódik a felszín, és végtelenül békés, amíg csak a szem ellát. Vajon meddig jutnánk, mielőtt a tengeristen felfedezne minket? És ha felfedezné, vajon mérgében összezúzná ezt a kis hajót? Vagy engedne megszöknünk?

Nem valószínű. Talán mérgében összezúzná ezt a kis hajót. És nem ez a legmegfelelőbb alkalom, hogy kiderítsük, és nem pedig a legmegfelelőbb eszköz ez a halászahajó. Esetleg, ha magam indultam volna útnak; de Eudora maradt nekem egyedül, az ő életét nem kockáztathattam.

[KZs24] megjegyzést írt: ez egy elég éles megfogalmazás és erős karakterábrázolási elem is lehet a fiúról, ha ez a cél – írók róla a végén

[KZs25] megjegyzést írt: mi a munkája a fiúnak, ami közben nem lehet hozzá szólni, és amivel annyit keres, hogy a királyi ékszerszert meg tudná bízni egy teljes ékszerszett elkészítésével?

[KZs26] megjegyzést írt: a folyó torkolatába nem ér már el a város? hol van a tengeri kikötő akkor?

[KZs27] megjegyzést írt: ezt ő kijelentheti? milyen pozícióban van? eddig azt feltételeztem, hogy talán csak a hercegnő és annak családja adhat ki ilyen utasításokat

[KZs28] megjegyzést írt: eddig nem láttunk elvágódást a fiútól, hajóra sem akart szállni – mi változott meg?

[KZs29R28] megjegyzést írt: illetve a húgának is már csak ő maradt, tizenkét éves, ha hátrahagyja, nagyon nehéz életnek néz elébe

Különben is a szigeten szinte semmiben nem szenvedünk hiányt, bőségesen terem gyümölcs és gabona, egészséges az állatállomány, a folyó biztosítja a friss vizet, rendelkezésünkre áll az építőanyag, sőt a sekély vízben találhatunk polipot, kagylókat, csigákat, és az ügyesebbek foghatnak halat.

Mindössze a távozás lehetősége; annak vagyunk híján. Hogy szabadon elmehessünk innen bárhová. Nem mintha egyébként szívesen elhagytam volna a szigetet, inkább csak a kérdés motoszkált bennem, hogy megtehetném-e, ha akarnám.

Eudorában is motoszkált egy egészen másfajta kérdés, mert végül mégiscsak föltette:

– A part mentén hajózva is találkozhatunk sellőkkel?

– Remélem, nem – vágtam rá azonnal. Az azt jelentené, hogy meg fogunk halni. A tengerészlegendák szerint ugyanis ezek az emberestű, halfarkú teremtmények kísérik át a vízbe fűltak lelkét Hádész birodalmába; vagy egyenesen ők csalogatják a szerencsétleneket a dalukkal a mélybe. Bármilyen is az igazság, egyiket sem szerettem volna megpróbáltatni.

Kínzó aggodalom telepedett meg a mellkasomban. Nehezen hittem el, hogy a húgomnak halálvágya lenne, de akkor miért hozta fel ezt a témát? Mit akarhat a sellőktől?

Kedves Dianna!

Érdekes történetnyitást olvashattam, amelyben megjelent a misztikum ígérete is, arra számított a részlet alapján, hogy romantikus fantasy irányba fog tovább csordogálni a történet. A romantikát a házasság témájának behozása sejteti, a misztikumot pedig az istenek és a sellők említése.

A nyitás egy kifejezetten erős, érzelmi szempontból szignifikáns pillanattal kezdődik: a főhős húga megígérte haldokló anyjuknak, hogy teljesíti utolsó kívánságát, és épp ennek az ígéretnek az életveszélyes beváltására indulnak el.

Azonban ez az érzelmi nehézség kevésbé jelenik meg a szövegben, a jelenetekben nincs feszültség annak ellenére, hogy intellektuálisan megjelenik a tét. Nem látjuk azt, hogy a fiú gyászolna, vagy a megkönnyebbülés miatt büntudatot érezne, vagy sajnálná a húgát, vagy lelkiileg bármiféle mélyponton lenne. Nagyon távol marad érzelmileg annak ellenére, hogy bizonyos pontokon megjelennek testérzetek.

Billeg az, hogy mennyire veszélyes a dolog, amire készülnek: „biztos halál ha hibázunk”, vagy „hm, majd csak megoldjuk valahogy”? Ha arról van szó, hogy a fiú nem tudja, hogy ő személyesen el tudná-e hagyni a szigetet (mert például van valami sejtése arról, hogy ő lehet,

[KZs30] megjegyzést írt: ez miért kérdés, ha eddig mindenki belehalt? van valami, ami miatt azt gondolja, hogy neki sikerülhetne?

meg tudná tenni annak ellenére, hogy ez másnak még nem sikerült), akkor ennek a szövegben meg kell jelennie.

A nyitás alapvetően lassú, sokáig kontextust mesél, nem pedig a történetet. Érdekes lenne megnézni, hogy melyek azok az információk, amelyek mindenképpen szükségesek jelenleg, és melyek azok, amiket később is el lehet mondani. Az eseményeket megakasztó hosszas közbeékelődéseken érdemes lehet faragni, hogy az olvasó lássa elkezdődni a cselekményt, illetve meg lehet nézni azt is, hogy melyek azok az információk, amiket többször is megkap az olvasó, és ezeket egyszer, fókuszáltan átadni. (A húzások és áthelyezések egy része ezt a célt szolgálta. Természetesen minden ilyen kizárólag javaslat, példa – nem muszáj pontosan így lennie.)

Ami még egy érdekes kérdés és jó megnézni ezzel a szemmel a szöveget, hogy **milyennek szeretnéd ábrázolni a főszereplődet**. Azt gondolom, hogy megjelennek olyan elemek, amelyek azt szolgálják, hogy az olvasóban szimpátiát keltsenek: van egy húga, akiről azt mondja, szereti; elvesztette a szüleit; egy veszélyes dolgot kísérel épp meg a húga kedvéért és védelme érdekében; nem szerelemből készül házasodni, hanem szintén a húga miatt.

Azonban **ezek az elemek nem mindenhol fejtik ki a hatásukat**. A húga iránti szeretet eleinte nehézségként, kötelességként jelenik inkább meg, és később kerül csak kimondásra, hogy csak ő maradt neki, és szeretné, hogy jobban legyen.

A szülők felé van egy alapvető negatív attitűd, az apa irányába ez még valamennyire érthető is, de az anya nem rég halt meg. A komplex érzéseknek persze van helye, sőt, de a gyász, fájdalom, megkönnyebbülés, büntudat, szomorúság vonalon mi csak a megkönnyebbülésről kapunk információt, illetve arról, hogy bosszús, amiért az anya utolsó kérése veszélybe sodorhatja őket.

Szintén negatív irányba tolhatja az olvasó számára a fiú karakterét az, hogy valójában nem állt szándékában segíteni a húgának. Ha az lenne az alaphelyzet, hogy a lány a biztos halálba menetel, és meg kell állítani, akkor másképp csapódna le, (de ebben az esetben pedig nem kellene másokra várnia, hogy megállítsák, hanem neki kellene cselekednie) de ami most történik a szövegben az az, hogy segítséget kínál a húgának, és igyekszik megakadályozni mégis, hogy beváltsa az ígéretét a halott anyjuknak. Ez pedig rossz színben festheti le az olvasók számára.

A leendő menyasszonyról néhány mondat szerepel csak (oldalsávban jeleztem), ezekkel viszont óvatosan érdemes bánni: lekezelőnek hatnak, és nem a lányt minősítik, hanem a főszereplőről kelthetnek rossz benyomást az olvasóban.

Érdemes ezeket az apróságokat megnézni, hogy mennyire illeszkednek ahhoz a karakterhez, akit ábrázolni szeretnél, és ha más az irány, akkor korrigálni.

A nevek írása egy érdekes kérdést vet fel: alapvetően a görög neveknek és görög isteneknek van magyaros átírása. Ezzel kapcsolatban meg kell hozni egy döntést, hogy angolos, magyaros, vagy más átírást szeretnél használni – ha maga az isten szerepel és istenként, nem pedig „emberesített” karakterként, mint „Hades”, akkor ott a „Hádésznek” több értelmét látom. Néreusz egyébként érdekes döntés, ahogy a szigony is, ami klasszikusan az ismertebb tengeristen, Poszeidón szimbóluma. A sellős címből és a görög környezetből feltételezem, a néreidák (és esetleg Néritész) az oka az istenválasztásnak – ha ebben tévedek, akkor az jelezhet valami inkonzisztenciát az eddig letett ígéret szempontjából.

Ugyanígy a helyszínek nevét is érdemes átgondolni: fantasy történetben is kell, hogy legyen egy belső logikája az írásmódoknak, a betűkészletnek. Mindezt persze úgy mondom, hogy a Hepburn-átírás szerint is négy főle módon lehet jelölni egy hosszú ó hangot, de ez pont, hogy egy probléma ezzel az átírással.

Összefoglalva, amin érdemes lenne dolgozni még:

- o távoli a narráció, jó lenne közelebb hozni a főszereplőt és az érzelemábrázolást, reakciókat megerősíteni,
- o főszereplő karakterét érdemes megvizsgálni, hogy pontosan azok az információkat kapja meg az olvasó róla, amilyennek ábrázolni szeretnéd,
- o a nyitás lassú, nem indul el igazán a cselekmény, és ehhez kapcsolódóan
- o az információkból pedig érdemes megtartani azokat, amelyekre itt a nyitásban szükség van, és hátrébb sorolni azokat, amelyekre még nem.

A nyitás egyébként figyelemfelkeltő volt, a kezdőjelenet kifejezetten hatásos, jó érzékkel lett kiválasztva. Az alaphelyzet érdekes. Köszönöm, hogy olvashattam, és remélem, hogy a szerkesztésem és a javaslataim segítenek abban, hogy a szöveg kéziratként tovább fejlődhessen. További ihletben gazdag írást kívánok! ☺

Kiscsatári Zsófia